

Urmărirea

LORI WICK

Originally published in English under the title: *The Pursuit*
Copyright © 2003 by Lori Wick
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2012 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359-177 636, Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Laurențiu Pășcuți*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Urmărirea / Lori Wick ; trad.: Laurențiu Pășcuți ; ed.: Luca Crețan.

- Oradea : Life, 2012

ISBN 978-973-7908-58-2

I. Pășcuți, Laurențiu (trad.)

II. Crețan, Luca (ed.)

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Lui Larry

Mulțumiri

Cea de-a patra carte e gata! Sunt atât de încântată. Nu pot spune cât de mult mi-a plăcut această carte și întreaga serie din care face parte, însă uneori a termina o lucrare este ca și cum ai trage o mult așteptată gură de aer.

Am învățat multe lucruri în ultimele luni—în primul rând că răbdarea lui Dumnezeu este nesfârșită. Și am mai învățat că El aduce întotdeauna în viața mea oameni care au o anumită influență. Multe mulțumiri lui:

—*Mary Vesperman*. A-ți mulțumi ție, Mary, nu e ceva nou, dar din moment ce această carte a luat ceva mai mult timp, vreau să știi cât de mult îți apreciez răbdarea și urechea ascultătoare. Ca întotdeauna, ești o prietenă neprețuită, o soră în Cristos și o bună colegă.

—*Personalului de la Harvest House*. Ce lucrare fabuloasă ați făcut punând această carte pe piață! Vă mulțumesc pentru munca asiduă și pentru sprijinul minunat acordat acestui proiect. Vă iubesc și vă prețuiesc pe fiecare în parte.

—*Matthew*. Anul acesta te-am descoperit mai mult ca niciodată. Ai devenit fratele mai mare—navigând în ape mici cu o uimitoare abilitate. Sunt mândră de tine—mai mult decât pot spune în cuvinte. Tu faci ca viața să mi se pară mult mai frumoasă.

—*Bob*. Omul care pasează mingea nu primește niciodată aprecieri pentru gol. Tu ești cel mai bun în a ajuta. Ești atât de dispus să stai în liniște și să mă susții din camera din spate, fără să te aștepți ca cineva să știe că mi-ai fost de foarte mare ajutor. Cred că cei ce știu sunt cei care trebuie să știe. Te iubesc.

Familiile din English Garden Collingbourne

Frank și Lydia Palmer

Copii: Frank, Walt, Emma, Lizzy și Oliver

Casa: Tipton

William și Marianne Jennings (William Jennings este fratele Lydiei Palmer)

Copii: Thomas, James, Penny, Catherine și William

Casa: Thornton Hall

Robert și Anne Weston

Copii: Sarah

Casa: Brown Manor

Pastorul Frederick și Judith Hurst

Copii: Jeffrey, Jane, Margaret, John și Robert

Casa: locuința parohială

James și Mary Walker (părinții Mariannei Jennings)

Casa: Blackburn Manor

Henry și Edward Steele

Casa: Newcomb Park

Thomas și Elizabeth Morland (Elizabeth este sora lui Henry, Edward și Cassandra)

Casa: Ludlow

Alexander și Cassandra Tate (Cassandra este sora lui Henry, Edward și Elizabeth)

Casa: Pembroke

Prolog

Africa

Noiembrie 1812

Edward Steele stătea confortabil în căldura soarelui de dimineață, scriind o scrisoare fratelui său Henry. Henry fusese cu el în această călătorie, dar plecase deja spre Anglia. Simțindu-se singur fără el, Edward își punea sentimentele pe hârtie.

Corabia pleacă pe 5 decembrie. Aproape că-mi doresc să fi plecat acasă împreună cu tine, Henry. M-am săturat de călătorit și tânjesc după Collingbourne. Ar trebui să ajung acasă cu mult înainte de Crăciun, apoi voi rămâne acasă. M-am bucurat de acest an petrecut pe drum, dar mi-e dor de Newcomb Park și de familie.

Mi-e dor de atâtea lucruri. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de surorile mele și de soții lor. Mi-e dor de casă și de modul în care pastorul Hurst mânuiește Cuvântul. Mi-e dor de Anglia și de Collingbourne. În realitate, nu mă pot gândi la ceva de care să nu-mi fie dor. Am avut dorința de a pleca odată cu tine. Nu-mi dau seama acum de ce nu am făcut-o.

Am hoinărit destul. O să pun scrisoarea asta la poștă și imediat după aceea mă voi expedia și pe mine. Ne vedem curând.

*Cele mai calde salutări,
Edward.*

Edward analizează scrisoarea pe care tocmai o scrisese și apoi adăugă jos: *Te rog transmite dragostea mea fetelor.* Gata cu asta, împături depeșă și o pregăti de expediere. Era imposibil de spus ce întârzieri

putea să întâmpine călătoria lui odată începută, însă dorea ca Henry să știe că el avea să fie pe drum în vreo două săptămâni.

– Edward? se auzi vocea unui copil care-l strigă din casă, făcându-l pe cel mai tânăr membru al familiei Steele să se ascundă în spatele unui scaun mare. Aruncă o privire spre Victoria Middleton care venea pe verandă ca să-l caute.

– Edward? mai încercă ea o dată. Ești aici?

– S-ar putea să fiu, spuse el încet, făcând-o pe Victoria să chicotească de încântare și să fugă în direcția lui. Fratele ei, Walter, fu imediat pe urmele ei. Amândoi îl găsiră pe Edward și îl prinseră în brațele lor. El pretinse că e speriat și îi lăsă să-l trântescă la podea.

– Te-ai speriat? întrebă Walter gâfâind puțin.

– Îngrozitor. M-am temut că sunteți niște fiare sălbatice.

Victoria, un copil mai degrabă serios, îl luă de mână.

– Ești cu noi, Edward. O să te apărăm.

– Ești foarte curajoasă Victoria. Mulțumesc.

Zâmbetul pe care i-l arată Edward era mai mult decât o invitație. Chiar dacă el era încă întins pe podea, ea se cățără în poala lui.

– Aduc eu cartea! se oferă Walter, țâșnind repede spre ușă și întorcându-se curând cu volumul.

Ziua se încălzea repede, iar Edward încerca să se acomodeze. Cu spatele spre peretele lateral al casei, așezat confortabil, începu să citească. Sesiunea asta dură douăzeci de minute, înainte ca să-i caute tatăl copiilor, Lucas Middleton.

– Pare distractiv, dar se cam încălzește aici, afară.

Edward zâmbi puțin. Copii se freacă de el de parcă ar fi înghețat.

– Ce-ar fi să mergem înăuntru, copii, le sugeră tatăl. Cei doi se arătară dispuși să asculte.

– Cum se face că nu par a fi deranjați de căldură? își întrebă Edward prietenul în timp ce se ridicau amândoi.

– Nu știu, dar de câte ori dorm în același pat cu noi, le place să se lipească de noi toată noaptea.

– Ceva ce în Anglia ai putea răbda ușor, dar aici e mai greu.

– Într-adevăr.

Cu aceste cuvinte, bărbății intrară în casă. Edward fusese sincer în scrisoarea lui către Henry: dorea să meargă acasă. Dacă ceva l-ar fi putut face să ezite, aceasta ar fi fost prietenia cu familia Middleton și cu copiii lor. Cu toate acestea, el era legat de Anglia.

1

Lui Edward Steele îi plăcea mult să călătorească pe mare. Cunoscuse oameni cărora li se făcea îngrozitor de rău când apele erau mai tulburate—Henry avusese și el ceva probleme—dar Edward rezista ca un viking. Într-adevăr, când se îmbarcă pe corabie, îmbrăcat pentru o vreme mai rece, cu pardesiu, cu pălărie și cu o servietă în mână, inspiră adânc lăsând ca plămâinii să i se umple de briza marină. Unele mirosuri de pe punte nu erau atât de încântătoare, dar aceasta nu-l împiedica pe Edward să se bucure de împrejurări.

Călătorind singur, fără nici un servitor, Edward își găsi singur cabina rezervată lui pe Dragonul Roșu și se instalează, știind că vasul avea să se oprească pentru puțin timp la Lisabona, Portugalia. Era o cabină cu două paturi, dar fără nici un coleg de cameră. Își puse geanta și ieși pe punte ca să privească activitățile înainte de a pleca.

Căpitanul Spencer, un englez pe care Edward îl mai întâlnise în alte călătorii, i se alătură lângă balustrada de unde Edward privea încărcarea mărfurilor.

– Vă îndreptați spre casă, domnule Steele?

– Da, căpitane Spencer. A sosit vremea.

Căpitanul zâmbi. El, care își petrecuse cea mai mare parte din viață pe ocean, cunoștea acel sentiment foarte bine.

– Vi s-a spus că ne vom opri puțin în Portugalia?

– Da, domnule. Știu.

– Dacă aveți nevoie de ceva, domnule Steele, trebuie doar să cereți.

– Vă mulțumesc, domnule. E o parte din această marfă destinată pentru Lisabona?

– Acesta e planul, da.

– Ce transportați de data aceasta?

Căpitanul îi explică ceva despre încărcătură, arătând spre anumiți baloți și lăzi fixate la bord cu ajutorul unor cârlige și funii. Edward l-ar fi putut asculta o oră întregă, dar datoria îl chemă pe căpitan peste câteva momente, așa că acesta plecă la treburile lui.

Edward se plimba într-o parte și în alta, cu dorința de a nu pierde nimic. Corabia se legăna încet sub pașii săi și gândul îi fugi imediat la fratele lui. El se întreba dacă lui Henry îi plăcuse călătoria spre casă. Știa că ajunsese în siguranță înapoi în Anglia, dar nu știa dacă i-a fost rău sau dacă s-a simțit inconfortabil în timpul călătoriei.

Edward alese un alt loc unde să se sprijine, lângă balustradă, cu capul lăsat pe spate privind catargul ce se ridica deasupra capului său. Îl fascina întregul concept al navigației și îi plăcea să se gândească la toate acele pânze umflate de vânt până la limită.

În mijlocul tuturor acestora, Edward realizează dintr-o dată că tocmai porniseră. Marinarii treceau pe lângă el, fiind nevoiți să-l ocolească pentru a-și putea face treaba. Vrând să nu deranjeze mai mult, se duse înapoi la cabină. În momentul în care intră, observă imediat că ceva se schimbase.

Aruncând o privire în jur, văzu că lucrurile lui erau așa cum le lăsase, însă cineva ocupase patul de sus. Nu se așteptase la un coleg de cameră, dar nu asta îl nedumeri. Ceea ce-l surprinse era faptul că nu observase nici un bărbat urcându-se la bord. Văzuse o familie—tatăl, mama și doi copii—precum și două femei ce călătoreau împreună, dar niciun bărbat care să pară a fi singur.

Lăsând la o parte aceste gânduri și abilitățile lui slabe de observație, se îndreptă spre sacul mare pe care-l avea la el. Își trimisese cea mai mare parte a lucrurilor separat, ca să poată călători mai lejer. Acum deschise sacul și își luă cartea și Biblia. Când ținu Biblia în mână, din ea căzu o hârtie.

Edward zâmbi când o ridică și văzu că Walter și Victoria îi desenaseră un tablou. Edward analiză desenele și cuvintele copilărești, aducându-și aminte de ultima seară petrecută împreună, în Africa.

– *Corabia va fi mare? dorise Walter să știe.*

Acel băiețel călătorise de multe ori în viața sa și cu cât erau mai mari corăbiile cu atât îi plăceau mai mult.

– *Nu sunt sigur. Tu ce crezi?*

– *Cred că ar trebui să merg cu tine, se băgă Victoria.*

– *De ce crezi asta, Victoria?*

– *S-ar putea să te simți singur și trist.*

Edward se plecă să îi sărute fruntea mică și fină.

– *E foarte frumos din partea ta, dragă, dar am o carte de citit, iar călătoria nu e chiar atât de lungă. O să ajung acasă cât de repede.*

– *Ne vei vizita în curând? întrebă Walter.*

– *Prea curând nu voi putea să revin. Să știi că nu voi uita niciodată cât ne-am distrat și toate aventurile pe care le-am avut împreună, dar mă duc să stau acasă, în Anglia, pentru o vreme.*

– *Vacanța noastră s-a sfârșit și vom merge și noi după Crăciun, îi reaminti Carolyn Middleton fiului ei. Deci, nu vor trece multe săptămâni până ce îl vom urma pe Edward înapoi spre Anglia.*

– *Ne vedem atunci în Anglia? întrebă Victoria.*

– *Cred că da. Nu știu exact când, însă sunt sigur că ne vom revedea. Victoria, încurajată întotdeauna de zâmbetul lui, i se sui pe genunchi.*

– *E vremea poveștilor? întrebă Edward, știind că tatăl lor ținea o carte.*

– *Cred că da, răspunse Lucas deschizând cartea să citească.*

Copiii rămaseră aproape de Edward—era întotdeauna atât de amuzant—și ascultară povestea până începură să le cadă pleoapele. Edward rămase până când Lucas și Carolyn își luară copiii în brațe ca să-i ducă la culcare. Nu avea să-i vadă dimineața, pleca foarte devreme, dar spera că își vor putea aduce aminte, asemenea lui, de seara precedentă.

Ușa se deschise dintr-o dată, readucându-l pe Edward în prezent.

– *Scuzați-mă, domnule.*

Un servitor se plecă în timp ce închidea ușa.

– *Nu durează decât un moment.*

– *E în regulă. Apropo, eu sunt Edward Steele.*

Servitorul se înclină din nou.

– *Denley, domnule.*

– *Călătorești singur, Denley? întrebă Edward când bărbatul se îndreptă spre bagajul său, îl deschise și scoase o cutiuță.*